

peale müsle kolmkümmend eht nelikümmend hoopi turja peale saduda."

Seepeale läks ta ufsse juure ja tõi oma tubli rcisi kesi senna, andis seda würsti käte ja keeras enuasi fümmarfüssle würsti ete maha üteldes: „Antke aga peale, kül ma neist saadud hoopidest jälle fergeste lahti saan, kui aga seda mo armoslit würsti herra ise lubama saab."

Würst (suure healega naerdes): „Kuule talupoeg! Sinu jagamise üle wõi keegi nuriseda; ja saad selle targa nõuu eest, minu käest veel wiis tuld tüffi peale kauba. Säh, wõta kõit wiisteistkümmend forraga, ja seisa siis ise paigas!"

Seepeale wõtis würst tema kesi ja andis t'ale sellega kolmkümmend ferged hoopi. „Nüüd wõid sa minna," — hüüdis ta — „ja waata järele, et sa neist jälle lahti saad, anna aga iga mehele kõit oma täis jagu käte."

„Tänan teid südamest singituse eest, armulik würsti herra, kül ma neist wiimastest lahti saan." Ja nende sõnadega puges ta uffseti wälja.

Suurest eest kõjast läbi minnes, scisid kaval Hans, kammeriteender, juba treppi peal ees, oma poolt singitust wastu wõtmäs. Aga talupoeg ei näinud teda tähele panewad waid rutas siire samudega trepi poole. „Bea! pea!" hüüdis kaval Hans; — „kus sa nii rutad? Oled sa meite en-

dist tehtud kaupa juba ära unustanud? — Siimapilk anna pool jagu siia, wõi muidu...."

„Ah ja so! Ma oleks seda jo peaaegu ära unustand! Wäga hea meelega!"

Nende sõnadega haffas ta tema rindu finni, tömbas ta põrandale maha ja andis t'ase oma reisi ksepiga selja pihta, kus juures ta iise need ees tulewad sõnad iga hoobi juures wälja ütles:

„Kui—ma—ei—lõöks—siis—sa—ei—farjuks—
Ei—wõi—parata—waene—surjus—Imeteust—sa—
—saad—nüüd—osa—See—eest—kannata—kaa—
wopja—"

Meie fohtlit jagaja ei olnud veel mite pool seitubatud osast äraannud, seal joostisid, selle kaleda lija peale, wastu wõtjast, mitu kammeriteendert temiale appi, et teda nende rusika hoopide alt wälja peasta ja kaa ehk tema andjale seda sama jälle isekesfis kätetasuda. Aga forraga kõlas läbi lahtise ufsse würsti heal nende sõnadega: „Keegi ei tohi oma kät talupoia fülsge pisto, ehk teda tema palga jagamises efsitada. Talupoeg jaga fohtlitust!"

„Ja, armulik herra, ma mõtlen, ta ei pruugi pärast mite minn peale wiha pidada, et ma teda ehk olen petta tahtnud;" sellega haffas ta jälle uut hoogni edasi andma ja ei jätnud mite enne järele, kui see sõna wopja wiimsets suust oli wälja voldud.